உத்தரணக் கிளைகளிலிருந்து பழமும், பூவுமாகிய பழுத்துக் கொட்டி
க்கிறதுன் என்ற வாசகங்களையுள்ளம் அளந்தறிந்தும், பருக்கக் கரையக்கின்ற எட்டியாகி
ஏத்தினது போல் ஒரு வேதனை பிண்டது சிவேன் உள்ளத்தில்.
புலன் விதி கண்ணிர்மாரி பொழிந்ததும் பேரமைதி நிலவும் — வாழ்வு, மரண
மும், நட்பு, பகையும் சுதி செய்து அவனை நேர்புலமும் சூழ்ந்து மணைக்கப்பார்த்தன.
பூங்கொடி மென்மையாகப் படைத்து வாட்டு பகவன் கொடுமை யென்னை இப்படி
ஏன் பழுக்கத்துதல் கிளைக்கிறும் தூண்டாடை வேண்டும்? கோமளமான கிளி
ஜீவன் கொன்று சிங்கக் வாயுக்கிடக்கிறது? எப்படி கல்வாவ வேதனையும்
துக்கத்துக் கொண் முருந்தாரோ? கிளி யுயிரே என்ன என்ன கொட்டுன்ன
பாவம்; அவருக்கு!

நம் நாட்டுள் ஒரு தடவை வாவாவும் ஆண் பெண்வதி கள் மறுமணம் செய்துக்கொ
ள்ளக் கொஞ்சமும் தயங்குவது கண்டு நாமாமதத்தை ஒரு வேடிக்கை பார்த்து
புலி, மனிதனைக் கண்டால் சம்மாவாமோ? அது போலத்தான் பெண்டாட்டி
வாழையத்திதும்! ~~[illegible]~~.
வாவாவுக் பயன் தாபத்தைக் கேட்டதும் என் உள்ளத்தில் ஒன்றுள் உளவுவது
போல் ஒரு உணர்ச்சி பிண்டது. வாகித்திபமான கற்பனைகள் ஒருத்து வாட்டு
எருக்து என் காதோடு காதல் கீதகீயம் பேசின — கருமேகம் சூழ்ந்தியலும்
பது போல், கிளிக் கால வருவுவுகளாக என் உள்ளத்தில் மோதக் கொண்டு
ருக்கிறது ஒரு வேதனை. கொடை மாரியென அதனை ஒரு வையுயாகக் கொள்ள
த் தீர்த்து வாடாமென்று எண்ணையடுக்கேன் — என்னுள் அடங்க யாருக்கும்
ஒரு வாத வைராக்கியம் என்னைக் குதிக்கையும் பரிகிப்பது போல் தோன்கிறது!

என்னை மணக்க வரும்பல அந்தப் பெண்ணின் நிறும் பெயரையும் எனக்கும்
யோவதுக்கு, புராதன தத்துவ ஆராய்ச்சியாளருக்கேனோ அதைக் குறித்
தெருத்த வாவாதம் தோன்றும் என்ற பயத்தினால். அல்ல; அவர்கள் ஆராய்ச்சிக்கு
எட்டாத ஒரு பொன்னுலகில் — என் ஹृதயம் என்னும் தாமிர சிலையத்தில்
அந்தத் திவ்ய நாமம் பொறிக்கப்பட்டு அழியாமல் வாழ்கிறது. வேறு
ஏத்தத் தெய்வேயுமும் அதைக் கொள்ள வையாது.
நண்பர்கள் பளக்கே வாவாகமாகிப் பார்த்திருக்கிறேன். மணையாள் மக்கிரம்
ஏன்றும் போது மனைவியை அப்படியே பருகி வருவது போல் பார்த்துக்
கொண்டிருப்பார்கள். லம்பொரத்தை நடத்த ஆரம்பத்தும் தோன்றுப் பதும்
பார்ப்பது போல் அவருடைய தோளைங்களை அணைத்துக் கொள்வார்கள்.
பெண்ணவளத்தில் தூண்ட பெழுதுடன் அவன் வாவாக்கை போதும் நினைவும்
கிள்ளவ் கூட அழியாப் பாமலகையாகவே திருந்தான். மனையுத்தியாள்
பணி செய்யாருக்கிறது, கூடவே கணம் ஏனா பட்டும், கவ்வும் அது உருகவில்லை.
அந்த திகியாள் திருந்தான். அவன் எவ்வளவு நிஷ்களங்கமானவன் — தூய்
மையனான் வடிவம் — என்பது எனக்கல்லவோ தெரியும்? அவ் ஒழுக்கத
ஏன்னம் பரவத்தி பெண் புதிய வண்ணம் கொண்டு, வாழிகள் மதர்த்து,
உள்ளும் புறமும் எதிரே மகிழ்ச்சி பொங்கும் யுவதியாக எப்படி மாறினாள்
என்று எனக்கே தெரியாது! — தாத்தாலத்து உயர வேலையால் திகழும்
வானம் போல், கருணை ததும்பும் அவன் வாழ்வுடன் ஒரு தம்பியும் ஒரு
கொண்டிருக்கிறது; அந்தப் பார்வையால் மனு கருத்து மெல்லிய எவ்வ
லோயாகிறது? முருகனுட மாரணை ஏன் மகத்தாக கேட்கிறான்.
கவர்கள் நீதியே புரியாமல் என்று எண்ணினார்கள் போதும்